

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 598/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Otom Salokym, Hlavná 94, Prešov, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 6/2016 a jeho uznesením z 25. januára 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Otom Salokym, Hlavná 94, Prešov, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 6/2016 a jeho uznesením z 25. januára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ podal Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) 13. februára 2014 žalobu, ktorou sa proti obci Chminianska Nová Ves domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v sume 224 044,98 €. Dňa 4. marca 2014 sťažovateľ požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu, avšak okresný súd mu uznesením sp. zn. 10 C 53/2014 z 13. marca 2014 nevyhoviel. Na základe sťažovateľom podaného odvolania Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 20 Co 185/2014 z 30. septembra 2014 uznesenie prvostupňového súdu zmenil a priznal mu oslobodenie od súdnych poplatkov nad sumu 300 €.

Okresný súd následne sťažovateľa 6. novembra 2014 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku v sume 300 € s poučením, že v prípade jeho nezaplatenia konanie zastaví. Aj napriek tomu, že výzva na zaplatenie súdneho poplatku bola právnomu zástupcovi sťažovateľa doručená 14. novembra 2014, k úhrade súdneho poplatku do dňa vyhotovenia uznesenia prvostupňového súdu o zastavení konania nedošlo. Na základe uvedeného okresný súd konanie vedené pod sp. zn. 10 C 53/2014 uznesením č. k. 10 C 53/2014-51 z 31. marca 2015 zastavil (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 31. marca 2015“).

Na základe odvolania sťažovateľa bolo uznesenie prvostupňového súdu z 31. marca 2015 potvrdené ako vecne správne uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 227/2015 z 19. augusta 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 19. augusta 2015“). Dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 19. augusta 2015 najvyšší súd odmietol ako procesne neprípustné v súlade s § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku.

Sťažovateľ uvádza, že v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 31. marca 2015 zdôraznil jeho neschopnosť naraz uhradiť celú sumu súdneho poplatku a zároveň poukázal na samotné procesné úkony, ktoré v konaní o jeho žalobe už boli vykonané. Z uvedeného

d'alej vyvodzuje, že podľa obsahu mal okresný súd v čase doručenia odvolania posúdiť jeho odvolanie ako novú žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, príp. uznesenie o zastavení zrušiť z dôvodu, že už vo veci začal konať.

Sťažovateľ d'alej zdôrazňuje, že krajský súd mal informácie o tom, že v pokladni okresného súdu už uhradil sumu 220 €, a tým uhradil „poplatok za návrh stanovený Uznesením 20 C 185/2014-42... Z § 114 ods. 1 a 2 OSP jednoznačne vyplýva, že súd zašle žalobný návrh odporcovi označenom v návrhu až po tom, keď neodmietne návrh z procesných dôvodov, a to rozhodnutím o zastavení konania. Ak súd napriek neuhradeniu súdneho poplatku doručil žalovanému odporcovi moju žalobu, konanie bolo začaté, navyše žalovaný reagoval nejakou obranou a súdu bolo v čase zastavovania konania zrejmé, že poplatok splácam, teda bude zaplatený.“.

Podľa sťažovateľa postupom všeobecných súdov konajúcich v jeho veci došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ argumentuje aj tým, že „selektovanie žiadateľov o prejednanie veci pred súdom, je diskriminácia a pri uplatňovaní svojho práva na súdnu ochranu som diskriminovaný z titulu postavenia (nie som nositeľ verejného záujmu) ako aj sociálneho postavenia (nie som v hmotnej núdzi) a majetku (mám finančný príjem a majetok, ale nemám a nie som schopný v krátkom stanovenom čase zaplatiť poplatok z návrh v stanovenej výške z vlastných zdrojov)“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol o nej nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a zároveň mu prizná úhradu trov konania.

Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd vydal „*predbežné opatrenie, ktorým pozastaví právoplatnosť a účinnosť Uznesenia NS č. 5 Cdo/6/2016 zo dňa 25. 01. 2017, ktorým ma NS zaviazal k úhrade trov konania vo výške 100 % odporcovi*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ,

a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V súlade s čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Ústavný súd poukazuje v nadväznosti na námietky sťažovateľa, ktorými spochybňuje ústavnú udržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, na tú časť svojej konštantnej judikatúry, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami

o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie vo veci trov konania, u ktorého je prípustnosť dovolania podľa v tom čase platného a účinného § 239 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vylúčená, a v ďalšom sa zameril na preskúmanie existencie väd zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 OSP. Dovolateľ v dovolaní tvrdil existenciu procesnej vady podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP a namietal, že všeobecné súdy nesprávne zastavili konanie o celom uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pokiaľ došlo k čiastočnej úhrade súdneho poplatku za žalobu.

Preskúmaním právnej úpravy § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom do 31. decembra 2003 a v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) najvyšší súd dospel k záveru, že platná právna úprava nepotvrďuje úmysel zákonodarcu zmeniť dovtedajší náhľad na požiadavku zaplataenia súdneho poplatku v správne predpísanej (vyrubenej) výške pod následkom zastavenia konania.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení pritom zvýraznil, že *«Zmena právnej úpravy ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. od 1. januára 2004 ani platná právna úprava v čase rozhodovania súdov v tejto veci do 19. augusta 2015 (právny stav platný do 30. júna 2016) nepotvrďuje úmysel zákonodarcu zmeniť dovtedajší náhľad (do 31. decembra 2003) na požiadavku zaplataenia súdneho poplatku v správne predpísanej (vyrubenej) výške pod následkom zastavenia konania. Podľa názoru dovolacieho súdu sa*

uvádzané zmeny právnej úpravy ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. po 31. decembri 2003 zamerali na spresnenie interpretácie textu právnej normy - „podaním návrhu na začatie konania“ - tento neskôr rozšírili už aj na - „podaním návrhu na začatie konania, odvolania alebo dovolania“ - napokon ho zúžili už len na - „podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania“, reagujúc na požiadavky o určitosti poplatkovo právnych noriem v kontexte nesplnenia poplatkovej povinnosti vznikajúcej podaním odvolania a dovolania. Pokiaľ by tu malo ísť o zmenu dovedejšej filozofie právnej úpravy a jej judikatúry (trvajúcej na požiadavke riadneho a úplného splnenia poplatkovej povinnosti) táto by bola premietnutá jednak v dôvodovej správe k prijatým zmenám zákona, čo sa nestalo (porovnaj napr. dôvodovú správu k zákonu č. 531/2003 Z. z., číslo 61, parlamentná tlač. č. 531 dostupné na <http://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid =zakony/ cpt& Zak ZborID =13 & Cis Obdobia=3&ID=351>) a súčasne by bol aspekt čiastočného splnenia poplatkovej povinnosti a jeho dopad na prípadné konanie (v možnosti jeho pokračovania v obmedzenom rozsahu) zreteľne vyjadrený v samotnom texte ustanovenia § 10 zákona č. 71/1992 Zb... Je potrebné uviesť, že zákon o súdnych poplatkoch čiastočné splnenie poplatkovej povinnosti bez ďalšieho (automaticky) nepriradzuje k žiadnej časti uplatnenému nároku a to ani pokiaľ ide o peniazmi vyjadrené nároky, nehladiac na to, že napríklad pri žalobách o určení práva, či právneho vzťahu je to obzvlášť problematické. V sporovom konaní (čo je aj tento prípad) platí pravidlo, že so žalobou smie disponovať výlučne len žalobca (*dominus litis*), nie však súd. Pokiaľ právny predpis neustanovuje niečo iné, nemôže súd z čiastočného splnenia poplatkovej povinnosti vyvodzovať právne následky pre niektorú časť žalobou uplatneného nároku. V normatívnej rovine nenachádzame oporu pre prípadné názory, ktoré čiastočnému splneniu poplatkovej povinnosti pripisujú domnelé účinky späťvzatia žaloby nad rámec splnenej poplatkovej povinnosti spojené s oprávnením súdu zastaviť konanie len v určitej časti uplatneného nároku. Rešpektovanie tohto pravidla je vyjadrením zmyslu takej interpretácie pôvodnej i súčasnej právnej úpravy ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., že pokiaľ nebude súdny poplatok zaplatený v súdom požadovanej (a zákonom zodpovedajúcej) výške, súd musí konanie o celom uplatnenom nároku zastaviť; pritom nie je významné v akej výške ešte zostal súdny poplatok neuhradený a ani to, či poplatníkovi (ne)bolo prípadne súdom priznané čiastočné oslobodenie od platenia súdnych poplatkov (§ 138 O. s. p., resp. § 254 CSP). Dovolací súd v tejto veci

rešpektuje doterajšiu judikatúru (R 22/98) a nenachádza dôvody, pre ktoré by sa mal od nej odkloniť; v dôsledku rozhodnutí najvyššieho súdu... (sp. zn. 3 Cdo 20/2014, sp. zn. 4 Cdo 227/2014) ju považuje naďalej za ustálenú a neprekonanú (precedentnú). Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 1/2009 z 28. januára 2009 predstavuje ojedinelý prípad vybočenia z doterajšej judikatúry a jeho závery nezaznamenali podľa názoru dovolacieho súdu relevanciu hodnú nasledovania v rozhodovacej praxi všeobecných súdov.“.

V ďalšej časti napadnutého uznesenia dovolací súd poukazuje aj na vec sťažovateľa aplikovateľnú judikatúru českého ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva a v tejto súvislosti uvádza, že «sa... stotožňuje s názorom vysloveným v náleze Ústavného súdu Českej republiky zo 16. marca 2000 sp. zn. III. ÚS 59/2000, že platobná nedisciplína účastníka konania už je sama osebe očividne nežiaduca, okrem iného preto, lebo všeobecné súdy v ich agende zbytočne zťažuje, a ak účastník konania v tejto nedisciplíne napriek výzve a upozorneniu na procesné dôsledky spojené s nedodržaním výzvy pokračuje, ide o konanie (opomenutie), za ktoré musí niesť procesnú zodpovednosť, najmä ak bola lehota ustanovená všeobecným súdom dostatočná. Povinnosť zaplatiť súdny poplatok v súvislosti s podaním žaloby k civilnému súdu nemôže byť považované za obmedzenie práva na prístup k súdu, ktoré by bolo v rozpore s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. Kreuz proti Poľsku, rozsudok, z 19. júna 2001, č. 28249/95, § 60). EŠLP zároveň upozornil, že tí, ktorí zámerne „nafukujú“ výšku svojich nárokov na odškodnenie, nemôžu očakávať, že budú celkom oslobodení od súdnych poplatkov alebo od požiadavky prispieť primeranou čiastkou k nákladom konania o žalobe (napr. Kupiec proti Poľsku, rozsudok, zo 14. septembra 2010, č. 275/02, § 45)...».

V nadväznosti na citované najvyšší súd formuluje v napadnutom uznesení svoje závery, keď sumarizujúc uvádza, že «Súd prvej inštancie v súlade so zákonom vyzval žalobcu, aby v stanovenej lehote 10 dní zaplatil správne vyrubенý súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 300 € (pri zohľadnení žalobcovho čiastočného oslobodenia od platenia súdnych poplatkov súdom) s poučením, že ak nebude poplatok v určenej lehote zaplatený, súd konanie zastaví (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.). Napriek tomu, že táto

výzva bola žalobcovi riadne doručená do rúk jeho právneho zástupcu (viď č. l. 44 spisu), žalobca ju nerešpektoval. Súd prvej inštancie preto konanie správne zastavil. Za správne dovolací súd považuje aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý na tomto základe uzavrel, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, a preto napadnuté uznesenie potvrdil.

18. V zmysle § 48 ods. 1 CSP platí, že ak senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní dospeje k právnemu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, postúpi vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. V uznesení o postúpení veci odôvodní svoj odlišný právny názor. Postúpenie veci veľkému senátu podľa § 48 ods. 1 CSP ale neznamená, že trojčlenný senát musí postúpiť vec veľkému senátu najvyššieho súdu pri každom nestotožnení sa s názorom vyjadreným už skôr v inom rozhodnutí niektorého trojčlenného senátu. I keď by doslovné znenie tohto ustanovenia mohlo viesť k záveru, že ide o bezpodmienečnú povinnosť, nie je to tak. Bolo by v rozpore s účelom i zmyslom právnej úpravy ustanovenia § 48 ods. 1 CSP, pokiaľ by každá (minulá) aplikačná alebo interpretačná nejednotnosť, ktorá sa v rozhodovaní senátov najvyššieho súdu vyskytla pred 1. júlom 2016, bola však do tohto dňa prekonaná postupmi a mechanizmami vyplývajúcimi z vtedajšieho právneho poriadku (napríklad publikovaním judikátu alebo stanoviska v Zbierke), musela „nanovo“ viesť k procesu, ktorý predpokladá uplatnenie mechanizmov a postupov v zmysle tohto ustanovenia a je završený rozhodnutím veľkého senátu (viď Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 136/2016, 3 Cdo 174/2016). Účelom tohto ustanovenia bezpochyby nie je, aby bola veľkým senátom posudzovaná správnosť názoru trojčlenného senátu, podľa ktorého „nie je“ dôvod na zmenu doterajších právnych náhľadov a rozhodovacej praxe ustálenej v minulosti prijatím judikátu (alebo stanoviska) publikovaného v Zbierke, tak ako je tomu v prejednávanom prípade, keď od rozhodnutia publikovaného v Zbierke pod R 22/98 sa trojčlenný senát pri rozhodovaní tejto veci neodkláňa.

17. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.».

Z citovaného vyplýva, že najvyšší súd vyslovil pri preskúmaní prípustnosti dovolania v sťažovateľovej veci berúc do úvahy stabilizovanú judikatúru všeobecných súdov súhlas s právnym názorom, podľa ktorého čiastočné splnenie poplatkovej povinnosti nemožno *eo ipso* spájať so zdanlivými účinkami späťvzatia žaloby nad rámec splnenej poplatkovej povinnosti s následným oprávnením všeobecného súdu zastaviť konanie len v príslušnej časti uplatneného nároku.

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia zreteľne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré najvyšší súd dovolanie smerujúce proti uzneseniu krajského súdu z 19. augusta 2015 odmietol ako procesne neprípustné. Právne závery, ktoré najvyšší súd v citovanej časti napadnutého uznesenia k (ne)prípustnosti dovolania v sťažovateľovej veci zaujal, sú podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože najvyšší súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci sťažovateľa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Námietku sťažovateľa o povinnosti vyhodnotiť jeho odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu prvostupňového súdu ako novú žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov považuje ústavný súd za irelevantnú pre posúdenie ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a postupu, ktorý vydaniu tohto rozhodnutia predchádzal. V argumentácii sťažovateľa totiž absentujú nové okolnosti, ktoré by opätovné posúdenie žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nad rámec dôvodov, ktoré sťažovateľ už uvádzal vo svojej predchádzajúcej žiadosti, o ktorej všeobecné súdy už právoplatne rozhodli, odôvodňovali.

Rozhodnutiu všeobecného súdu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu nebránil rovnako ani procesný úkon doručenia žaloby protistrane v konaní, keďže týmto procesným úkonom (doručenie žaloby protistrane) k začatiu konania vo veci samej nedošlo [v súlade s § 10 ods. 2 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch

všeobecný súd konanie nezastaví, ak už začal konať vo veci samej]. Za začatie konania vo veci samej v zmysle § 10 ods. 2 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch totiž možno považovať pojednávanie vo veci samej a výzvu všeobecného súdu na prednesenie návrhu na tomto pojednávaní, prípadne vydanie platobného rozkazu, nie však doručenie žaloby protistrane v konaní. Z uvedených dôvodov je rovnako námietka sťažovateľa o tom, že všeobecný súd v jeho veci už začal konať (vo veci samej), a preto došlo nesprávne k zastaveniu konania pre posúdenie ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a postupu, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal, právne irelevantná.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho porušenie sťažovateľ namieta v spojení, resp. ako dôsledok namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nemohlo dôjsť, nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol pri

predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti vrátane návrhu na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2017